

РЕШЕНИЕ

№ 808/16.10.2020г.

гр. Пазарджик

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ПАЗАРДЖИК, XII състав, в открито съдебно заседание на шестнадесети септември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мариана Шотева

ЧЛЕНОВЕ: 1. Христина Юркова
2. Красимир Лесенски

при секретаря Янка Вукева и с участието на прокурора Стефан Янев, като разгледа докладваното от съдия Лесенски административно дело № 314 по описа на съда за 2020 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 и сл. от АПК.

Делото е образувано по жалба на Фондация „Гринберг“ с ЕИК 205966183, подадена против Наредба за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или превозващи лица с увреждания на територия на Община Брацигово, приета с Решение № 328 по протокол № 22/30.06.2017 г. на Общински съвет Брацигово.

Жалбоподателят моли да бъде отменена оспорената Наредба. Излага съображения за приемането ѝ при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата. Излага аргументи за отмяна на атакуваната Наредба. Претендира разноси.

Ответникът - Общински съвет Брацигово - чрез процесуалния си представител в съдебно заседание и в писмена защита твърди, че жалбата е недопустима, като подадена от лице без правен интерес от обжалването, като счита, че следва жалбата да се остави без разглеждане и делото да се прекрати. Претендира присъждане на разноси.

Прокурорът също дава заключение за недопустимост на жалбата, като счита, че следва да се остави без разглеждане. Също така излага доводи и за нейната неоснователност, като моли евентуално да бъде отхвърлена.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 171, във вр. с чл. 196 АПК представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Приложимата процедура за настоящото съдебно производство е тази по дял трети, глава десета, раздел III „Оспорване на подзаконовни нормативни актове“ на АПК, като съгласно разпоредбата на чл. 196 АПК за неуредените в този раздел въпроси се прилагат разпоредбите за оспорване на индивидуалните

административни актове, с изключение на чл. 152, ал. 3; чл. 173 и чл. 178. Съгласно чл. 186, ал. 1 АПК право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения, а съгласно ал.2 на същия член прокурорът може да подаде протест срещу акта.

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал.1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето, поради което съдът намира, че жалбата е подадена в срок. След извършена служебна проверка, съдът намира, че жалбата е подадена от надлежна страна с правен интерес в законоустановения срок, което я прави процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. За правния интерес на жалбоподателя са налице вече няколко произнасяния на различни състави на ВАС, в чийто съдебни актове безпротиворечиво се приема, че жалбоподателят Фондация „Гринберг“ има правен интерес да обжалва подзаконови актове, касаещи хора с увреждания. В тази насока е например Определение № 10996/12.08.2020 г., по адм.д. № 6443/2020 г. по описа на Върховния административен съд, Шесто отделение, където се казва: „Предметът на дейност и целите на Фондация „Гринберг“ обуславя правния интерес от оспорване на Наредбата за издаване на карти за паркиране на превозни средства, управлявани от или превозващи лица с трайни увреждания на територията на Община Септември“. Все в тази насока е например и Определение № 10519 от 30.07.2020 г. по адм. дело № 6837/2020 г. на ВАС, Седмо отделение във връзка с подадена жалба на Фондация „Гринберг“ против Наредбата за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или превозващи лица с трайни увреждания на територията на Община Сърница, където се сочи: „В случая Фондацията е образувана с цел да осъществява дейност като организация по смисъла на §1, т.1 2 ЗХУ - да предостави правна защита на и за хората с увреждания и да заема застъпническа роля от тяхно име в защита на правата им. Така формулираните цели на Фондацията сочат като нейни права и законни интереси защитата на правата на хората с увреждане, а предмет на оспорване е нормативен административен акт, за който се твърди, че нарушава тези права. С оглед на това за Фондацията оспорването на наредбата е правен интерес, тъй като гарантира осъществяване на законово регистрираните ѝ цели. Оспорването е и пряк интерес, тъй като отмяната на оспорения акт пряко би рефлектирало в законово установената правна сфера на частния жалбоподател – би допринесло за постигане на неговите цели. Интересът от оспорване е и личен, тъй като точно целите на Фондацията биха били постигнати. Фактът, че седалище на Фондацията е в гр. Пловдив, а оспорената наредба е на Общински съвет – Сърница с нищо не променя тези изводи, тъй като дейността на Фондацията не е териториално ограничена в рамките на областта по седалището ѝ. Следва също така да се посочи, че правото на оспорване по чл. 147, ал. 1 и по чл. 186, ал. 1 АПК разкрива разлика в съдържанието си, тъй като за разлика от правото на оспорване на индивидуални административни актове, правото на оспорване на нормативни административни актове се преценява не само с оглед на конкретното осъществено засягане, но и с оглед на възможността от засягане на права, свободи и законни интереси. Това изрично е посочено в Решение №5 от 17.04.2007 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 11/2006 г.“ Настоящият съдебен състав няма какво да добави повече към изложеното от съставите на ВАС в тази насока, освен, че в подобен смисъл са налице и множество други актове на върховната инстанция. Ето защо жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

С определеното за насрочване на делото съдът е указал на ответника, че доказателствената тежест лежи върху него да установи дали са спазени всички изисквания при издаването на атакувания акт. Това означава и да се ангажират доказателства дали проектът на Наредбата е съгласуван с Агенцията за хората с увреждания и дали е получено задължителното ѝ становище по проекта. Независимо от даденото указание ответникът не представя такива доказателства по делото. Следователно по делото е безспорно установена липсата на посочените съгласуване и становище. По делото всъщност липсва и спор по този въпрос. Посочените липси съдът счита, че действително представляват съществено нарушение на административнопроизводствените правила, каквото е становището и на жалбоподателя по следните аргументи:

Според чл. 26, ал. 1 от ЗНА, изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на необходимост, обосноваване, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност. Според чл. 15, ал. 1 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове, органът, който отговаря за изготвяне на законопроекта, го изпраща заедно с мотивите на заинтересуваните министерства, други ведомства или обществени организации, които организират неговото обсъждане и дават мотивирано становище. Според чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отм., ДВ бр. 105 от 18.12.2018 г., в сила от 1.01.2019 г. – действал към момента на приемане на Наредбата), Агенцията за хората с увреждания осъществява изпълнението на държавната политика за интеграция на хората с увреждания, като участва и дава задължително становище при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с хората с увреждания. Съобразно чл. 10, ал. 1 от Закона за хората с увреждания (Обн., ДВ, бр. 105 от 18.12.2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), Агенцията за хората с увреждания е изпълнителна агенция към министъра на труда и социалната политика, юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище София. Според чл. 10, ал. 3, т. 9 от Закона за хората с увреждания, Агенцията за хората с увреждания участва при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с правата на хората с увреждания и дава становища по тях. В чл. 51, ал. 3 от Конституцията на РБ е установен принцип, според който, старите хора, които нямат близки и не могат да се издържат от своето имущество, както и лицата с физически и психически увреждания, се намират под особена закрила на държавата и обществото. Въз основа на възведеното в Основния закон правило, както отмененият Закон за интеграция на хората с увреждания, така и действащият понастоящем Закон за хората с увреждания, уреждат като основна функция на Агенцията за хората с увреждания - изпълнението на държавната политика за интеграция на хората с увреждания.

В рамките на така установената в закона компетентност, чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отм.) и чл. 10, ал. 3, т. 9 от Закона за хората с увреждания, установяват конкретно правомощие (тоест право и задължение) за Агенцията, да участва и да дава становища по проекти на нормативни актове, свързани с правата на хората с увреждания. Несъмнено е, че и двете норми, както на отменения, така и на действащия закон са императивни, което ще рече, че становището на Агенцията по конкретния проект за нормативен акт е задължително, независимо от това, че в действащия понастоящем закон, то не е изрично определено като такова. Това разбиране се основава и на текста на чл. 26, ал. 1 от ЗНА, в който „съгласуваността“ е възведена като принцип в процеса на изработването на проект на нормативен акт.

В този смисъл, националното законодателство е съответно на изискванията на чл. 4, §1, б. „а“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания (Ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.), според който, държавите - страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. За целта държавите - страни по конвенцията, следва да: приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по настоящата конвенция. Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства. В контекста на това разбиране, невземането на становище от Агенцията за хората с увреждания по проекта на Наредбата, следва да бъде квалифицирано като съществено нарушение на административнопроизводствените правила, защото всички норми в оспорената Наредба имат за адресат хората с увреждания. Впрочем, в случая не се твърди и не се установява, Община Брацигово или Общински съвет Брацигово дори да са уведомили Агенцията за хората с увреждания за намерението си да бъде приета процесната Наредба. Неоснователни са възраженията на прокурора в тази насока. Несъстоятелен е доводът, че Агенцията, а и всички други заинтересовани лица е дадена възможност да представят становища в съответния срок, доколкото проектът на Наредбата е разгласен в интернет, с което е спазена процедурата по приемането ѝ. В случая, както е посочено по-горе, съгласно нормативната уредба становището на Агенцията за хората с увреждания е задължително, а не е само възможност, поради което отсъствието му представлява съществено нарушение на административно-производствените правила, обосноваващо незаконосъобразност на наредбата. Ирелевантно е и в случая, че Наредбата съдържа само благоприятни разпоредби за хората с увреждания, поради което липсата на съгласуване не се е отразила неблагоприятно на правата им. Агенцията за хората с увреждания притежава необходимия експертен потенциал, поради което не би следвало становищата ѝ да бъдат приети за несъществени, в случаите като настоящия, при които законодателят е предвидил задължителното им представяне. В становището си Агенцията би могла да представи тезата си за съответствието на Наредбата с други вътрешни и международни актове, да извърши преценка за още по-добрата защита на правата на хората с увреждания по различните разпоредби на проекта, както и да прецени дали е спазен справедливият баланс между правата на тези хора и на останалите граждани.

Следователно оспорената Наредба като незаконосъобразна следва да бъде отменена от съда.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски пред настоящата инстанция, ответникът ще следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в размер на 630 лева, от които 10 лева – държавна такса, 20 лева за обнародване в Държавен вестник и 600 лева за адвокатско възнаграждение, за които се представиха списък на разноските и доказателства за извършването им – вносни бележки и договор за правна защита и съдействие.

Решението след влизането му в сила подлежи на обявяване по реда, по който е обявена Наредба за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или

превозващи лица с увреждания на територия на Община Брацигово, приета с Решение № 328 по протокол № 22/30.06.2017 г. на Общински съвет Брацигово.

По изложените съображения и на основание чл.193, ал.1 от АПК, Административен съд Пазарджик

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Наредба за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или превозващи лица с увреждания на територия на Община Брацигово, приета с Решение № 328 по протокол № 22/30.06.2017 г. на Общински съвет Брацигово.

ОСЪЖДА Общински съвет Брацигово да заплати на Фондация „Гринберг“ с ЕИК 205966183 сумата в размер на 630 (шестстотин и тридесет) лева, представляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 194 от АПК, при неподаване на касационни жалби или протест или ако те са отхвърлени, решението да се разгласи по реда предвиден в чл.78, ал.3 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 

2.